

‘Het viel me op dat de berichtgeving rondom vaccineren erg eenzijdig is’

Jutta Bolsius (38) heeft met haar man Marco twee dochters: Liv (5) en Mila (1). Ze is zwanger van haar derde kind. Na de geboorte van Mila besloot Jutta haar kinderen niet meer te laten vaccineren.

Jutta: “Zo, moeder van Mila, dus jij laat je kindje niet inenten?” klonk de stem van de assistent van de kinderarts luid. Minstens vijf paar ogen prikten in mijn rug. Het liefst was ik ter plekke door de grond gezakt. Het was mijn vuurdoop op het consultatiebureau, waar ik mijn jongste voor de eerste keer wilde laten wegen en meten. Ik antwoordde met onvaste stem dat ze dat goed had gehoord. ‘Maar,’ zei ik er snel achteraan, ‘in eerste instantie voor een jaar. Momenteel doe ik onderzoek naar de schadelijke ongewenste effecten van de ingrediënten.’ De assistent liet me een brief ondertekenen, waaruit blijkt dat het mijn verantwoordelijkheid is dat ik mijn dochter niet laat vaccineren. Ik dacht: hoezo? Wat ik ook beslis, het is sowieso mijn verantwoordelijkheid.’

Berisping

‘Ik vond het behoorlijk intimiderend. Ook omdat dit scenario zich in de weken erna nog twee keer herhaalde. Waarschijnlijk voelde de assistent dat ik nog niet sterk in mijn schoenen stond wat betreft mijn keuze. De derde keer dat ze een berisping gaf, zat er toevallig ook een moeder in de

wachtruimte die ik vaag ken, omdat ze bij mijn broer in de klas heeft gezeten. Zij was de eerste die niet veroordelend reageerde. Ze kwam naar me toe en vroeg: ‘Oh, kan dat dan, niet vaccineren?’ Veel ouders weten dat niet, maar consultatiebureaus hebben aangepaste schema’s voor ouders die het vaccineren willen uitstellen totdat hun kind ouder en sterker is. Je mag kiezen: deze prik wel en deze niet én je mag weigeren. Veel ouders laten hun kind inenten, omdat ze niet beter weten dan dat het moet of hoort. Dat dacht ik zelf eerst ook.’

Vergif

‘Ik was vier maanden zwanger van Mila, toen een vriendin opmerkte dat ik altijd zo verantwoord bezig was met Liv. Ik ben inderdaad heel bewust bezig met een opvoeding zonder straffen, ik kook het liefst vers en biologisch en mijd zo veel mogelijk E-nummers, kleur-, geur- en smaakstoffen. Ze bewonderde mij er om, maar vond het tegelijkertijd vreemd dat ik Liv vervolgens wel liet vaccineren. ‘Dat is pas vergif,’ besloot ze. Daardoor ging ik me in het vaccineren verdiepen. Het viel me op dat de berichtgeving rondom vaccineren erg eenzijdig is. Je krijgt als ouder alleen te horen dat de ziekten zo eng zijn, maar niemand rept over de risico’s van inenten. Als ik iets doe, doe ik het goed. Tijdens mijn zwangerschap verslond ik daarom boeken over dit onderwerp. Alleen gaan veel naslagwerken dieper op de materie in dan me lief is. Er wordt bijvoorbeeld veel geschreven over corruptie in de geneesmiddelenindustrie en hoeveel geld daarin omgaat. Te ver van mijn bed. Mij gaat het in eerste instantie om de gezondheid van mijn dochters. Om de schadelijke stoffen in vaccinaties en de ongewenste effecten

ervan. Al surfende naar meer informatie kwam ik op de website Vaccinvrij.nl terecht. Een aanrader. Net als ik is Door Frankema, de vrouw achter de website en auteur van het gelijknamige boek, een moeder met vragen. Iemand die er hetzelfde in staat als ik, maar vijftien jaar eerder wilde weten welk risico haar kinderen lopen. Ze heeft veel artsen geïnterviewd en hun gevraagd hoe zij over de risico’s denken. Artsen leren tijdens hun studie medicijnen dat vaccinaties veilig en noodzakelijk zijn. Waarom zouden ze hun boeken in twijfel trekken? Maar ook hier is een kentering gaande. Net als veel ouders vragen ook steeds meer artsen zich af of er misschien een grens zit aan wat we allemaal kunnen inspuiten.’

Bewijs a.j.b.

‘De wijkverpleegkundige nam me gelukkig wel serieus, maar zij kon mijn vragen over de risico’s en kankerverwekkende stoffen in vaccinaties niet beantwoorden. ‘Ik ben geen chemicus,’ zei ze en ze verwees me door naar het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu. ‘De ingrediënten die je opnoemt, zitten inderdaad in vaccinaties en ze staan ook te boek als giftig, toxisch en kankerverwekkend. Maar de hoeveelheden zijn zo minimaal, dat de gevaren verwaarloosbaar zijn,’ antwoordde de voorlichter van het RIVM. Met dat antwoord nam ik geen genoegen. Ik vroeg haar hoe dit is onderzocht. Ik wilde bewijs, een document waaruit blijkt dat deze stoffen geen negatieve invloed hebben op

‘Een vriendin mag van haar man **niet bij ons komen** zolang Mila niet is ingeënt’

tere babylijfjes. Het bleef stil aan de andere kant van de lijn. Onderzoek op baby’s is namelijk bij de wet verboden.’

Gevaar voor anderen

‘Mijn oudste is gevaccineerd, de jongste niet. Ik heb dus vergelijkingsmateriaal. Liv kwakkelt sinds ze naar school gaat vaak en is elke winter een paar keer flink ziek. Mila gaat niet naar de opvang, dus ze loopt minder risico om te worden aangestoken, maar ze pikt ook niets op van haar zus. Als Mila al snottert, duurt dat hooguit een dag. Griep heeft ze nooit gehad. Iedereen is weleens verkouden, het gaat erom wat je lichaam daar vervolgens mee doet. Hoe beter je afweersysteem werkt, hoe sneller je beter bent - of je wordt niet eens ziek - en hoe sneller het lichaam weer in balans is. Vergelijk ik Liv en Mila met elkaar, dan heeft mijn oudste het moeilijker om die balans terug te vinden dan haar zusje. De zesjarige zoon van een vriendin vind ik ook een goed voorbeeld. Ooit een tevreden baby, maar sinds zijn eerste prik een hyperactief en overprikkeld kind. Voor iemand die hem niet kent geen bewijs, maar geloof me als ik zeg dat de gedragsverandering die hij van de een op andere dag doormaakte extreem is. Op internet vind je honderden van dit soort verhalen. Over gedragsveranderingen, lichamelijke klachten zoals allergieën, chronische aandoeningen als astma en oorontstekingen, maar ook baby’s die overleden na een vaccinatie. De onderzoeken naar de gevolgen van inenten - zeker op →

langere termijn - zijn bijna allemaal gedaan door de producent van het vaccin zelf. Als ouders melding maken van vaccinatie-schade, krijgen ze vaak als antwoord: 'Het is niet onderzocht en dus niet aantoonbaar dat deze aandoening iets te maken kan hebben met de vaccinatie.' Lekker makkelijk.

Alles bij elkaar namen mijn man - die honderd procent achter me staat - en ik enkele maanden geleden het besluit om definitief te stoppen met vaccineren. Een beslissing die niet iedereen in onze omgeving begrijpt. Mijn broer vindt het onverantwoord. Hij zei: 'Als jij je dochters niet laat vaccineren, zijn ze een gevaar voor anderen.' Heftig, maar ik begrijp dat iemand die zich er niet in heeft verdiept zo reageert. Ik heb ook een vriendin die ik niet meer zie, omdat haar man haar verbiedt bij mij langs te gaan zolang Mila niet is ingeënt.'

'De meiden hoeven niet als **proefkonijn** te fungeren'

Goede weerstand

'Natuurlijk vind ik het ook hartstikke rot voor de baby die afgelopen winter de mazelen kreeg via een kindje op de crèche dat niet was ingeënt. Maar je kunt mazelen overal oppikken, ook van kindjes die wel zijn gevaccineerd. Veel mensen weten niet dat een kind na het krijgen van de bmr-prik een aantal dagen besmettelijk is. Lees de bijsluiter er maar op na. We denken dat we ze beschermen tegen een ziekte, maar we injecteren ze mét een ziekte plus nog een heleboel lichaamsvreemde chemicaliën.

Je kunt mij niet vragen mijn kindjes als proefkonijn te gebruiken en maar te hopen dat ze er niets aan overhouden. Ook ik houd mijn hart weleens vast, vooral als er weer eens een epidemie uitbreekt. Maar ik vertrouw op het immuunsysteem van mijn meiden. Zo hield ik ze afgelopen winter goed in de gaten. We wonen in de Bible Belt: het middelpunt van de mazelen-epidemie, omdat hier veel streng gereformeerden wonen die uit geloofsovertuiging hun kinderen niet vaccineren. Mochten mijn dochters de mazelen krijgen, dan wilde ik daar op tijd bij zijn, zodat ik alles kon doen om de ziekte zo goed mogelijk te begeleiden. Zolang je gezond bent, denk ik dat het lichaam best tegen een stootje kan. Mazelen en kinkhoest kunnen alleen écht kwaad als de weerstand door ondervoeding of een onderliggende lichamelijke aandoening is verzwakt. Mijn dochters eten gezond, gaan op tijd naar bed, bewegen veel en we gaan vaak naar buiten. Dat moet genoeg zijn. Maar voor de zekerheid heb ik me wel verdiept in de symptomen en het ziekteverloop van infectieziektes. Ik ben er niet bang voor. Als Mila volgend jaar naar de peuterspeelzaal gaat, krijg ik vast de vraag of ze is gevaccineerd. Ongetwijfeld stuit ik weer op een muur van onbegrip, maar ik lig er niet meer wakker van. Inmiddels ben ik zo goed ingelezen en ik sta voor honderd procent achter mijn beslissing. Het aantal ouders dat zich hierin verdiept, groeit met de dag. Ik help graag mee aan die bewustwording. Post een vage kennis op Facebook iets in de trant van: 'Oh oh, die kleine moet weer een prikje. Wat kan ik doen om de pijn te verzachten?' Dan kan ik het niet laten en schrijf ik: 'Joh, je weet het waarschijnlijk niet, maar je hoeft niets en hebt een keus.' ■

